

Бадмінтоністи на захисті України

З 24 лютого 2022 року життя українців змінилося назавжди. Ворог розпочав війну на знищення української держави та її людей. Проте він жорстоко помилився. Українці взялися до зброї та стали на захист свого дому.

Лави збройних сил, територіальної оборони, волонтерів та журналістів наповнилися людьми різних професій. Бадмінтонна спільнота також не лишилася осторонь. Професійні спортсмени, любителі, тренери та функціонери вже роблять свій внесок в нашу спільну перемогу. Ми вважаємо внесок кожного українця, що долучився до боротьби словом чи ділом, безцінним. Разом до перемоги!

Владислав Іванов, майстер спорту з бадмінтону, вихованець миколаївської школи бадмінтону, тренер, переїхав до Києва лише за 3 тижні до початку війни, отримавши нову пропозицію по роботі. Сьогодні — військовослужбовець Збройних Сил України. Командир аеромобільного взводу сьогодні, він зустрів війну в Києві. Після того, як йому вдалося вивести своїх рідних та близьких з Миколаєва на Західну Україну та закордон, Владислав прийшов до місцевого військкомату.

“Молодший лейтенант запасу, я мав військову спеціальність і просто не міг спокійно спостерігати, як бомблять моє рідне місто. Усе своє свідоме життя я присвятив бадмінтону. Усім одноклубникам, рідним, близьких, хто покинув рідну домівку, хочу сказати, що так, це дуже боляче. Але я впевнений, що ті, хто поїхав, скоро будуть радувати нас своїми успіхами, і наш прапор буде гордо піднятий на п’єдесталах міжнародних майданчиків. Зробіть для цього все можливе. Слава Україні!”

Дмитро Ганзевич, бадмінтоніст та тренер, в колишньому професійний танцюрист, один із засновників руху соціальних танців в Україні. Із перших днів долучився до лав територіальної оборони міста Києва.

Війну Дмитро, як і більшість українців, зустрів у себе вдома. Прокинувся о 5 годині від звуків вибухів.

Своє бажання долучитися до лав територіальної оборони Дмитро пояснює на прикладі спраги.

“Це щось всередині. Ти не замислюєшся, що хочеш пити... Певний центр в голові сповіщає, що ти маєш щось робити. На другий день війни я дізнався також, що мій батько долучився до територіальної оборони. Ми мали з ним розмову... Тож коли я вирішив питання безпеки близьких, я прийняв рішення також йти на захист міста. Знову дзвінок батьку, з яким після розмови були лише короткі діалоги в режимі СМС. Він мене відмовляв, як і близькі, проте я впертий. Сьогодні ми “працюємо” разом.”

Спортсменам хочу сказати: робіть свою роботу, де б ви не були, і разом ми розповімо світу про те, хто стоїть за спокоєм цього світу. Всі вже знають, де Маріуполь, Чорнобаївка. Всі будуть знати, що є Київ, Маріуполь. Ваша місія — ще раз нагадати про це. Ми у вас віримо, любимо. Вперед і Слава Україні!”

Євген Репях, майстер спорту з бадмінтону, тренер, багаторазовий призер Чемпіонатів України, учасник Чемпіонату світу з бадмінтону серед ветеранів 2021 року.

Разом із сином Володимиром, який теж професійно займається бадмінтоном, Євген зустрів початок війни на дачі під Києвом. Рятуючи спочатку своїх близьких, Євген разом із сином подолали понад 6000 кілометрів дорогами України, допомагаючи усім друзям, знайомим та просто людям, які потребували такої допомоги, дістатися кордону.

Завантаження авто Євгена гуманітаркою. Перехід через кордон та невимовні страждання людей, свідками яких стали Євген та Володимир, мотивували батька з сином ще більше допомагати людям.

“Цей перехід так вразив, що хотілось якомога більшій кількості людей допомогти не потрапити в таку чергу, і ми одразу у Львові знову взяли трьох людей і знову відвезли на перехід “Угринів”, де черга була значно меншою. Після цього до Києва. Там знову взяли людей до кордону і вже двома машинами їх відвезли, і знову зі Львову до кордону декілька поїздок.

Всюди по дорозі нам допомагали друзі з ночівлею і їжею. Таким чином, ми вивезли десь 25 людей і проїхали 6 тисяч кілометрів. В одну сторону везли людей, назад в Київ «гуманітарку».

“Наші подальші плани поки не сформовані. Всім друзям, бадмінтоністам і не тільки, хто допомагав, велике дякую! Тримаймося і до Перемоги!”

Олександр Лазукін, любитель гри в бадмінтон, учасник та призер багатьох любительських змагань, власник мережі кав’ярень в Києві. Попри загрозу, яка нависла над Києвом, вирішив відкрити свої кав’ярні, щоб кияни та мужні захисники міста, що лишилися в столиці, могли відволіктися та відчутти такий приємний “довоєнний” смак.

Олександр відмічає, що з бадмінтоном у нього пов’язані й перші дні війни. Друзі та знайомі бадмінтоністи залишилися в нього вдома перед тим, як покинути Київ та поїхати за кордон. З перших днів війни Олександр допомагав військовим та територіальній обороні, проте швидко зрозумів, що гроші тануть, а люди, які працюють в його кав’ярнях, фактично втратили джерело доходу та більшу частину часу проводять за моніторингом новин.

“Я вирішив, що спробую відкрити заклади. По-перше, я займу своїх та дам їм можливість заробляти кошти для сімей. По-друге, кияни зможуть відчутти, що життя продовжується, і ми переможемо в будь-якому випадку. І, по-третє, 50% прибутку від роботи кав’ярень я вирішив віддавати на потребу ЗСУ та ТерО.

Елізбар Сарія, керівник Київської Федерації бадмінтону, організатор багатьох любительських турнірів, людина, добре відома своєю любов'ю до гри усій бадмінтонній спільноті України. Сьогодні, разом із своїми бізнес-партнерами та керівниками спортивних та громадських організацій, займається системною допомогою найбільш незахищеним — дітям та літнім людям. І це тільки початок.

Початок волонтерської діяльності Елізбара бере відлік із дзвінка партнеру з пропозицією надати санаторій, що знаходиться в м. Моршин для проживання тим, хто втратив дах над головою, а це сім'ї з дітьми з Харкова, Чернігова, Київської області, Маріуполя, регіонів найбільш постраждалих від варварських бомбардувань. Далі був дзвінок іншому бізнес-партнеру та рішення створити на базі хабу у м. Хмельницькому гуманітарний склад.

За словами Елізбара, сьогодні вже активно здійснюються постачання гуманітарної допомоги санаторію “Київ-плюс” у Моршині, де знайшли притулок 200 дітей з їхніми батьками. Відправляється допомога також у м. Хмельницький, Київську обл. Починає налагоджуватися контакт з Харковом та Черніговом.

Допомогу Елізбару та його друзям також надають українці з Мексики та Домінікани.

В санаторії проживають не тільки діти з батьками, але і літні люди, яким потрібен особливий догляд. “За це велика подяка Олегу Ясинському та його рідній сестрі Ніні Ясинській, яка проживає та працює в цих країнах. Ніна максимально швидко підняла всі свої зв’язки та контакти. Українці, що проживають у Мексиці та Домінікані, дуже близько сприйняли трагедію, що трапилася з їхньою Батьківщиною”.

Слава Україні!